

Veronika Pauková

ACHERON

Acheron

Acheron

Veronika Pauková

Copyright © Veronika Pauková, 2020
Slovak edition © Veronika Pauková, 2020
Cover design © Veronika Pauková, 2020
Cover photo © Veronika Pauková

Jazyková korektúra: Peter Gažo
Grafická úprava: Veronika Pauková
ISBN 978-80-570-2222-0

Venované mojim blízkym,
ktorí tu už nie sú.

Otec ruží

*„V živote som takú ružu nevidel.
Je taká krásna, že má určite nejaký
dlhý latinský názov.“*
Oscar Wilde (Slávik a ruža)

*„Čo môže získať krstný otec hviezd,
ak každej stálici dá po mene?
Nič viac než ten, kto v svite hviezd
chce prejsť, a o ich mene nemá tušenie.“*
William Shakespeare (Márna lásky snaha)

Baltazár mal občas dojem, že žije na panstve sám. Sám s duchmi minulosti. Z času na čas vyliezali z najtemnejších zákutí prastarého rodinného sídla a ešte viac prehlbovali jeho pocity osamelosti. Nebolo totiž nikoho, kto by ho pred nimi uchránil. Boli to však iní duchovia než tí, ktorých sa bál kedysi dávno.

Ako chlapec sa nazdával, že nemé tváre, čo boli namaľované na obrazoch visiacich pri hlavnom schodisku, v noci ožívajú. Šlo o podobizne jeho mŕtvych predkov. Slávni Vestriovci. Vážne tváriaci sa ľudia v ňom vzbudzovali strach. Nebol na nich ani len náznak úsmevu. Baltazár veril, že v neskorých nočných hodinách zvyknú zo svojich plátenných žalárov so zdobenými rámami dočasne unikať. Ako tiene potom bezcieľne blúdžia miestnosťami, až kým ich prvé slnečné lúče neprinútiť vrátiť sa tam, kam patria. Presne tak si to voľakedy predstavoval.

Nikdy žiaden taký tieň z onoho sveta na vlastné oči nevidel. Napriek tomu bol skalopevne presvedčený, že keby sa po polnoci pozrel na niektorý z portrétov svojich prarodičov v žiare sviece, jeho obavy by sa potvrdili. Za celý čas ale

nenazbieral dostatok odvahy urobiť to.

Baltazár nedokázal čeliť pravde o svojich hrozivých predstavách a nočných morách, skôr naopak. Snažil sa tej pravde všemožne sa vyhnúť. Zakaždým, keď pred spaním začul nejaký podozrivý zvuk, hľadal útočisko pod páperovou prikrývkou. Celý sa pod ňu skryl, zatvoril oči a na uši si priložil roztrasené dlane, aby ho viac ozveny zo záhrobia netrýznili. Niekedy nepomáhalo ani to, aj tak ich počul. Akoby mu silou-mocou chceli zaboriť svoje odporné pazúry priamo do mysle.

Zvláštne javy prichádzali len vtedy, keď sa budova ponorila do tmy. Práve tie zvuky ho spoločne s desivými maľbami priviedli k myšlienke, že žije na mieste, kde straší. Nik iný sa ale o podivných úkazoch ani raz nezmienil. Zdalo sa, že ďalší obyvatelia sídla to ani len netušia. Baltazár sa rozhodol mlčať. Vedel, že by bol ostatným iba na smiech. Taktiež vedel, že sa bude musieť skôr či neskôr popasovať s démonmi noci sám.

K naplneniu Baltazárových obáv napokon došlo za denného svetla a prebehlo to celkom inak, ako by bol čakal. Príšelec z druhého brehu vyzeral ako človek z mäsa a kostí a prv, než vošiel do Baltazárovej izby, slušne zaklopal.

„Len vstúpte!“ zareagoval Baltazár, ešte pred chvíľou pohrúžený do pútavého príbehu. Knihy boli jeho verným spoločníkom od útleho veku. Vlastne už odvtedy, čo sa naučil čítať, si bez nich nedokázal predstaviť ani len jeden jediný deň.

Po Baltazárovej výzve cez prah prešiel Krištof Marlok. Bol jedným z mladších členov rodu, s ktorým Vestriovci udržiavali priateľské styky. Presne ten Krištof, ktorý pred niekoľkými mesiacmi zomrel na suchoty. Baltazárovej predstave o tieňoch bol na míle vzdialený. Chlapcova niekdajšia podoba a vystupovanie sa vôbec nezmenili. Vyzeral presne tak, ako si ho kamarát pamätal z čias, keď sa spoločne oddávali detským hrám. Nie ako vtedy, keď sa ocitol na mórach. Baltazár jeho mŕtve

telo v skutočnosti ani nevidel, pretože to dospelí nedovolili, no tušil, ako asi vyzeralo.

Krištof zomrel v ich hosťovskej izbe. Naposledy vydýchol neďaleko miesta, kde sa práve nachádzali. Jeho rodičia ho dovedli v nádeji, že mu Baltazárov otec pomôže. Žiaľ, prišli s ním príliš neskoro. Doktor Mikuláš Vestri nemohol už nič robiť. Nešťastnú udalosť mu síce nik za vinu nedával, napriek tomu vzájomné vzťahy oboch rodín po smrti chlapca ochladli.

„Prečo sa tak na mňa pozeráš? Nie si azda rád, že ma opäť vidíš?“ prehovoril po chvíli Krištof.

Baltazár nevládal zo seba vydať ani hláska. Neveril vlastným očiam.

„Chýbajú mi spoločné chvíle s priateľmi. Tak dlho som už nikoho nenavštívil. Odpusť, že som ťa neprišiel pozrieť skôr. Určite sa polepším.“ Chlapec sa správal, akoby ani sám nevedel, že je mŕtvy.

„Ty už predsa nie si medzi živými! Ako si sa sem...“ Baltazár ani nestihol dokončiť otázku a nečakaný návštevník sa zrazu rozplynul do prázdna.

Baltazár ničomu nerozumel. Jeho myseľ zaplnilo množstvo otázok. *Keby nebol v izbe sám, videli by Krištofa aj jeho spoločníci? Alebo je všetko inak? Predsa len počuje a vidí veci, ktoré sú pred sluchom a zrakom ostatných ukryté?* Tentoraz sa ale Baltazár rozhodol, že si svoj zážitok nenechá len pre seba. Nemohol byť viac ticho.

Keď sa napokon zveril otcovi, ten ho zahriakol. Tvrdil, že to všetko bol len prelud a zvláštne stretnutie sa neodohralo naozaj. So zamračenou tvárou synovi povedal: „Duchovia nejestvujú. Navyše, si už dosť veľký na to, aby si poznal rozdiel medzi strašidelnými príbehmi z kníh a skutočnosťou.“

Baltazár iba sklopil zrak a zahanbene sa pozeral do zeme. Na viac sa nezmohol. Uvedomil si, že otec má zaiste pravdu.

Jeho príliš bujná predstavivosť a záľuba v čítaní si vyžiadali svoju daň. Možno len náhle zaspal a celá udalosť bola iba snom. Logických vysvetlení sa črtalo hneď niekoľko. V jeho myšlienkach sa zrazu objavil kamarát, ktorý mu veľmi chýbal. Len si nahováral, že sa s ním rozpráva. Pomyslel si, že podobne je to zrejme aj s tými nočnými šuchotmi a krokmi, ktoré si dosiaľ nedokázal rozumne vysvetliť. Začal teda divné zvuky ignorovať, až ich zrazu nepočul vôbec. Nakoniec sa samy od seba vytratili. Chlapec sa naučil vnímať realitu tak, ako to od neho očakávali otec a ostatní triezvo uvažujúci dospelí ľudia.

Baltazár medzitým vyrástol a stal sa z neho muž. Ako dospelý už neveril ani na nadprirodzené tiene, ani na mŕtvych, ktorí vyzerajú a konajú ako živí. Veril však na iných duchov. Na tých, čo prebývajú v mysliach a spomienkach ľudí. Boli to duchovia osôb, ktoré sa pobrali na druhý breh, no na tomto svete po nich zostali nevyrovnané účty, alebo ich odtiaľto z nejakého dôvodu nechceli pustiť tí, čo ich zaživa poznali. V prípade Vestriovcov to boli predošlí obyvatelia sídla. Nie tí z obrazov, čo žili mnoho a mnoho rokov pred Baltazárovým príchodom na svet. Život terajších obyvateľov sídla komplikovali ich najbližší príbuzní, ktorých dobre poznali a ktorých si ešte pamätali, hoci ich už predišli do večnosti.

Baltazár raz v jednej múdrej knihe čítal, že panovníčka Jana I. Kastílska, zvaná tiež Šialená, dlhú dobu odmietala pochovať telo svojho zosnulého manžela Filipa I. Pekného. Nebola schopná vzdať sa ho. Jej čudesné správanie súčasníci považovali za prejav duševnej choroby. Baltazár si neraz kládol otázku, či sa vlastne podobne nesprávajú aj mnohí iní ľudia. Telá svojich blízkych síce pochovávajú, lenže ich myseľ niekedy neakceptuje fakt, že tu už nie sú. Nedokážu sa odpútať od bolestných myšlienok na nich, od predstáv toho, čo mohlo byť,

no určite sa už nikdy nestane. Presne to bol prípad jeho otca. V sídle akoby boli i naďalej prítomní Baltazárovi starí rodičia. Mikuláš sa snažil ísť v ich šľapajach a ani po ich smrti by neurobil nič, čo by sa im nebolo páčilo alebo s čím by nesúhlasili. To oni z neho spravili človeka, ktorým bol dnes. Akoby ani nebol sám sebou, ale len nejakou bábkou ovládanou myšlienkami a postojmi, ktoré mu do mysle vstúpili oni.

Ďalším z pomyselných duchov vestriovského sídla bola Baltazárova matka. Odvtedy, čo zomrela, uplynulo takmer štyridsať rokov. Jej alabastrovú pokožku za tú dobu nepochybne rozožrali červy a telo sa už z väčšej časti zaiste premenilo na prach. Zostali po nej len kosti ukryté v útrobach rodinnej krypty a spomienky ohlodané časom. Baltazárov otec sa napriek tomu stále nezmieryl s jej smrťou. On, ktorý by mal mať ako lekár od podobných vecí odstup. Myšlienky na ňu ale z neho spravili vážna minulosti. Človek, ktorý nikdy neveril na duchov, sa stal ich obeťou. A práve Mikulášovým pričinením si prítomnosť týchto stvorení z ríše mŕtvych uvedomoval aj Baltazár.

Otec zavše len ticho sedel vo svojom masívnom kresle s brokátovým čalúnením a v rukách držal zarámovaný dagerotyp, na ktorom sa nachádzala krásna tvár jeho mŕtvej manželky. „Bola to láska na prvý pohľad,“ zvykol občas povedať Baltazárovi, hoci citové prejavy boli u neho zriedkavejšie než májový sneh. Zvyčajne mal obrázok vystavený na stolíku pri svojom lôžku. Vedľa neho vždy stála váza s čerstvou kyticou krvavočervených ruží, Kataríniných obľúbených kvetín. Keď sa na jej tvár pozeral Baltazár, videl človeka, ktorý mu bol zároveň blízky i vzdialený. On sám si ju vôbec nepamätal. Zomrela totiž v deň, keď sa narodil. Vedel o nej len to, čo mu prezradili iní.

„Prečo tu nie si? Ty by si mi možno dokázala pomôcť nájsť

odpovede, ktoré hľadám,“ vyriekol neraz celkom nahlas, keď si na matku spomenul.

Okrem Baltazára a jeho otca sa na panstve zdržiavali ešte dvaja členovia služobníctva. Dvojičky Viktor a Ildikó Nagyovci, ktorých rodina pre Vestriovcov pracovala odnepamäti, sa zväčša venovali nevyhnutným potrebám Baltazárovho otca. Ten z budovy príliš často nevychádzal. Jeho zdravotný stav mu to nedovoľoval. Zo spoločenského života sa stiahol už dávno. Lekársku prax prestal vykonávať pred niekoľkými rokmi. Baltazár bol naproti tomu v podstate sebestačný a zaobišiel by sa aj bez služieb súrodencov Nagyovcov. Nepotrpel si na výstrednosti a zvyčajne sa aj tak venoval iba svojej práci a záujmom.

Súčasní obyvatelia v bežných dňoch využívali len menšiu časť honosnej budovy. Panstvo ako také už dávno nepredstavovalo fungujúci hospodársky celok. Šľachtické sídlo síce vyzeralo impozantne, no časy svojej najväčšej slávy malo rozhodne za sebou. Jeden trakt majiteľom na normálnu existenciu celkom vystačil. Zvyšné miestnosti boli viac-menej len pamätníkami zašlých lepších čias, hoci Vestriovci boli ešte stále po finančnej stránke pomerne dobre zabezpečení.

Aj napriek tomu, že otec so synom bývali v tej istej budove, počas niektorých dní sa ani nestretli. Baltazár sa dokonca niekedy úmyselne stretnutiu vyhýbal. Keď videl, že na stole v hlavnej jedálni je už prichystané jedlo, pridal do kroku, aby sa náhodou nemusel dať s otcom do reči. Nikdy nejedávali spolu.

Vzťah týchto dvoch mužov nebol ideálny. Jedným z mnohých dôvodov bolo Baltazárovo vzoprenie sa tradícii. V ich rodine sa za posledných sedem generácií odovzdávalo

lekárske remeslo z otca na syna. Aj Mikuláš sa sprvu snažil viesť syna k tomuto povolaniu. Ten však už veľmi skoro pochopil, že pre neho by to nebola tá správna cesta. Medicína v Baltazárových očiach už od samého začiatku predstavovala príliš veľkú zodpovednosť. Obával sa, že by ťarchu tejto zodpovednosti neunesol. Nedokázal by žiť s vedomím, že jeho strach zo zlyhania by mohol niekoho stáť zdravie či nebudaj život. Navyše, ak niečo z duše nenávidel, tak to bol práve pohľad na krv a zranenia. Náuku by na univerzite zaiste zvládol ľavou zadnou, lenže to bola len jedna strana mince a veci niekedy nefungujú tak jednoducho, ako by sa mohlo zdať. To, čo by poľahky dokázal obsiahnuť Baltazárov rozum, by bolo príliš veľké sústo pre jeho slabý žalúdok. Rozhodol sa teda, že v tomto smere bude radšej otcovým sklamaním. Zvolil si dráhu botanika.

Podľa Baltazárovho otca nebolo toto povolanie hodné nositeľa slávneho mena Vestri. Fakt, že sa jeho syn vďaka húževnatej a tvrdej práci zaradil k prírodovedeckej špičke, prednášal na univerzite a bol odborníkom uznávaným až za hranicami monarchie, ho príliš nezaujímal.

V otcovej prítomnosti si Baltazár naplno uvedomoval, že vôbec nezáleží na tom, kým alebo čím človek je. Hocikedy sa totiž môže nájsť niekto, kto sa k nemu bude správať, ako keby bol iba vzduch a prinúti ho cítiť sa menejcenne. A je to o to trpkéjšie, keď je tým niekým vlastný rodič.

Baltazár až príliš bolestne na vlastnej koži pociťoval, že žiadna hodnosť ani titul, majetok či postavenie nespraví človeka nedotknuteľným a imúnnym voči ľudskej nenávisti. Udalosti v jeho živote zároveň potvrdzovali, že to platí i opačne. Nič na svete nezabráni človeku v tom, aby ponížoval ostatných, ak ich ponížovať chce. Mikuláš Vestri bol vzdelaný a na pohľad uhladený muž, no k svojmu synovi sa správal ako

tyran. Nebolo to spôsobené len stareckou zatrpknutosťou. Podobné sklony mal už vtedy, keď bol Baltazár dieťaťom. Teraz bol otec zdanlivo len neškodný pán v rokoch, avšak v Baltazárovi stále občas vyvolával pocity obrovského znepokojenia i jediným pohľadom.

Naoko sa síce k nemu Mikuláš správal vlúdne, lež nie preto, že by ho mal úprimne rád, ale preto, lebo tak by to malo byť. Zvyšok sveta tvrdil, že tak je to správne. Veď bol jeho synom. Jediným synom. Rodičia by mali milovať svoje deti. Na nešťastie Mikulášove okyptené city neboli schopné riadiť sa takouto logikou. Mohol sa snažiť oklamať všetkých naokolo i samého seba, no kdesi v hĺbke duše svojho potomka nenávidel. Baltazár sám si už pomerne skoro uvedomil, že svet dospelých je mnohokrát len jednou veľkou pretvárkou a ukrývaním pravých tvárí, myšlienok a túžob. Niektorí ľudia sa, žiaľ, postupne stávajú otrokmi vlastných spleťtých a neprehľadných lží. Baltazár už dosť dlho vedel, že nie každý, kto sa usmieva, je vnútorne šťastný a nie každý, kto druhému hovorí, že ho miluje, má dotyčného naozaj rád.

„Pozeraj sa mi do očí, keď sa s tebou rozprávam, mladý muž!“ vyčítavo mu raz povedal Mikuláš počas rozhovoru. Keď Baltazár s obrovským sebazaprením zodvihol zrak, v otcových očiach zazrel pravdu ukrytú pod povrchom. Cez všetko to klamstvo sa predsa len predrala von. Baltazár toho dňa pochopil, že ho otec nemá rád a v duchu si zrejme hovorí, že by bolo lepšie, keby sa nikdy nenarodil. Určite si myslí, že práve on môže za to, že jeho zbožňovaná manželka zomrela. Baltazár si bol vedomý faktu, že medzi nimi dvoma je bezodná priepasť a nech by spravil čokoľvek, nepodarilo by sa mu ju preklenúť. Otec mu pred rokmi neraz vyčítal, že je už dosť veľký na to alebo ono. Akoby detstvo bolo zločinom. V skutočnosti Baltazár dospel v deň, keď pri pohľade do otcových očí zistil, že

celý jeho doterajší život bol len jednou veľkou lžou.

V pamäti mu utkvela spomienka na psa Hektora. Ako dieťa si ho veľmi obľúbil. Bol to veľký lovecký pes, no Baltazárovi by nikdy neublížil. Otec si raz zobral pušku, vzal zviera so sebou, ale naspäť sa vrátil bez neho. „Bol už starý a takto je to pre neho lepšie,“ odvetil na Baltazárovu otázku, kde je Hektor. Baltazár si bol istý, že otec klame. Jeho obľúbený psí spoločník bol celkom vitálny a určite by bez problémov prežil ešte niekoľko rokov. Otec to urobil náročky, aby Baltazár pocítil, aké to je, stratiť niečo, čo má človek rád. Neraz ho potom máтали predstavy, ako na to úbohé zviera kdesi v lese mieri hlavne pušky a napokon ho zahalí nekonečná tma.

Mikuláš nikdy na syna nezdvihol ruku. Baltazár mal však dojem, že by možno bolo lepšie, keby si na ňom radšej semtam vybil zlosť fyzicky. Aj napriek svojmu panickému strachu zo zranení by zrejme telesné tresty zvládal lepšie než ten strašný psychický nátlak. Modrina na tele sa po čase zahojí, ale šrámy na duši len tak ľahko nezmiznú.

Otec dokonca nezvykol na neho útočiť ani slovne. Prinajhoršom sa uchýlil iba k nepriamym narážkam. Smutná skutočnosť často visela nevy povedaná vo vzduchu. Mikuláš sa napríklad len raz vyjadril vyslovene ponižujúco na adresu Baltazárovho povolania. Keď si jedného dňa niesol zo skleníka vzorky, ktoré chcel vo svojej domácej pracovni preskúmať pod mikroskopom, otec viac v sebe slová sklamaní neudržal.

„Ako som len mohol dopustiť, aby sa z môjho syna stal obyčajný záhradník?“ povzdychol si zveličujúco.

„Botanika je predsa veda rovnako ako lekárstvo,“ ohradil sa Baltazár, ktorý neveril vlastným ušiam. Niežeby ho prekvapil otcov postoj, o tom vedel už dávno. Takéto správanie ale od neho nečakal. Nebol to jeho štýl.

„Opovažuješ sa azda porovnávať ľudské telo v celej jeho

výnimočnosti a veľkoleposti s niečím takým jednoduchým, ako je rastlina?“

Baltazár si v tej chvíli spomenul na svoju nie až takú dávnu návštevu moskovského laboratória Klimenta Timiriazeva, ktorý ho vtedy oboznámil so svojimi pokrokmi pri výskume fotosyntézy. Nasledovala horlivá diskusia. Baltazárov ruský kolega pripodobnil chlorofyl k zelenému Prometeovi, ktorý za pomoci slnečnej energie podmieňuje všetok život na zemi. Baltazár mal sto chutí otcovi oponovať, že tie obyčajné rastliny, ktoré tak podceňuje, okrem iného umožňujú aj ľudskú existenciu. Rozhodol sa však byť radšej ticho. Šlo o problém medzi nimi dvoma. Žiadnemu inému botanikovi na svete by jeho otec niečo také zahanbujúce nepovedal. *Keď už nič iné, aspoň zo seba konečne dostal to, čo mu po celý čas ležalo na srdci. Aspoň raz prestal chodiť okolo horúcej kaše, hovoril si jeho syn.*

Občas sa Baltazár pýtal samého seba, či by jeho vzťah s otcom vyzeral inak, keby mu bol pred rokmi urobil po vôli a stal sa lekárom. Dospel k záveru, že zrejme nie. V konečnom dôsledku by bolo celkom jedno, či by bol lekárom, právnikom, umelcom, teológom, historikom alebo architektom.

Bol presvedčený, že hocikto iný by na jeho mieste už dávno odišiel. On to ale nedokázal urobiť. Hoci počas dospievania trávieval veľa času mimo domova, nikdy nemal dostatok odvahy na to, aby odtiaľ odišiel definitívne. Už v čase štúdií strávil dlhšie obdobia v cudzích mestách. Vždy sa nakoniec vrátil späť. Výčitky svedomia a pocit viny ho prikovali k panstvu a nedovoľovali mu ani len pomyslieť na odchod. Dôvod, pre ktorý odtiaľ túžil odísť, bol zároveň dôvodom, pre ktorý v ňom zostával. Nebyť otca, žil by dnes niekde úplne inde. Bol to jeden veľký začarovaný kruh. Baltazár sa v sídle cítil ako v pasci.

V skutočnosti sa ani veľmi nečudoval, že sa mu okrem iného pomerne často vracal nepríjemný sen o tom, ako otca zavraždil. Nočná mora vyzerala zakaždým rovnako. Baltazár sa skláňa nad otcom a v ruke zvierá britvu. Tá je celá od krvi. Krv je vlastne všade naokolo a Baltazárovi sa z toho dvíha žalúdok. Pri pohľade na hrôzu, ktorú sám spôsobil, ho napína na zvracanie. Napriek tomu, uvedomujúc si bezmocnosť svojho doterajšieho trýzniteľa, sa začne hlasno smiať. Vidí, že životodarná tekutina unikajúca z reznej rany na krku obeť nie je modrá. Má presne takú istú farbu, akú by mala aj krv toho najbezvýznamnejšieho bedára. „Kde je teraz váš rodokmeň? Kde je vaša medicína? Nič z toho vám nepomôže!“ Baltazár sa pomaly vystrie a pozoruje umierajúceho despota. Ten si prikladá chvejúce sa dlane na podrezané hrdlo, aby sa pokúsil zastaviť masívne krvácanie, no je to len posledný prejav pudu sebazachovy, ktorý už nič nedokáže zvrátiť. Miestnosťou sa ešte stále ozýva šialený, prerušovaný smiech, až kým na podlahe nezostane ležať len celkom bezvládne telo. Potom sa všade rozhostí ticho. V Baltazárovi sa miesia zvláštne pocity hnusu a uspokojenia. Napokon precitne. *Bože, čo som to urobil?* pýta sa v duchu. Zobudí sa s kropajami potu na tvári. *Neodohralo sa to naozaj*, hovorí si nakoniec ako kedysi dávno, keď sám seba presviedčal, že žiadni duchovia neexistujú.

Baltazár nebol človekom, ktorý by nadobro prepadol akademickému životu. Našiel si čas i na svoje záujmy. Jednou z jeho veľkých vášní bolo šľachtenie ruží. Kvetov, ktoré mu vždy pripomenuli matku.

Šľachteniu sa začal venovať pred niekoľkými rokmi. Hoci súviselo s jeho povoláním, on v ňom videl vhodný spôsob, ako

si oddýchnuť od starostí každodenného života. Zaplňal ním voľné chvíle. Kým svoj skleník využíval prevažne na čisto vedecké účely, jeho kvetinová záhrada zohrávala celkom inú úlohu.

Mnohí šľachtitelia, ktorých poznal, nemali prírodovedné vzdelanie. Akoby ne jeden jazykovedec s bohatou slovnou zásobou dokázal napísať román plný malebných slov a krásnych prirovnaní, no neboli by to jeho odborné znalosti, ktoré by do tohto diela vložili dušu. A tak to bolo i so šľachtením. Baltazár bol ako botanik čiastočne vo výhode. On sám ale zvykol hovoriť: „Šľachtenie ruží je umenie, nie veda. Nestačí skombinovať dva náhodné druhy. Vytvoriť vskutku krásnu odrodu s optimálnymi vlastnosťami, to si vyžaduje skutočného majstra.“

Napriek všetkému hľadel aj na túto jeho záľubu Mikuláš s opovrhnutím.

Pri samotnom procese šľachtenia bola potrebná nemalá dávka trpezlivosti. Ak prebehlo úspešne, nasledovalo šírenie nových odrôd do sveta. Baltazár pritom vždy s kvetmi manipuloval s čo najväčšou opatrnosťou, aby sa náhodou nepopíchal. Jeho panický strach zo zranení bol viac než prehnaný. Raz vyšľachtil aj ružu bez trňov, no už čoskoro sa zaprisahal, že sa nikdy viac o niečo podobné nepokúsi. Uvedomil si, že ruže nechce pripravovať o ich typický znak.

Celkom prvú odrodu ruže, ktorú Baltazár sám vyšľachtil, pomenoval na počesť svojho otca *Rosa Nicolaus Vestri*. Naivne dúfal, že si ho týmto krokom aspoň trochu nakloní, obmäkčí jeho kamenné srdce. Mýlil sa. Otcove ústa síce nevyriekli žiadnu urážlivú poznámku, ale bez akéhokoľvek ostychu a celkom pokojne Baltazárovi povedal, že si mohol radšej zvoliť iný názov. Tým považoval záležitosť za uzatvorenú. Bolo zrejme, že o takúto pozornosť naozaj nestál.

Ďalšiu zo svojich odrôd Baltazár pomenoval podľa dvojčiek Nagyovcov. Všetky jeho ruže niesli mená osôb, ktoré poznal. *Rosa Gemini Magni* s ružovými lupeňmi a prenikavou vôňou zožala obrovský úspech. Samotní súrodenci zrejme nemali ani tušenia, že pri voľbe jej názvu, ktorý na pohľad nemal s ich menami nič spoločné, poslúžili pre Baltazára ako inšpirácia oni.

Keď sa Baltazára niekto spýtal, ktorú zo svojich odrôd má najradšej, či s ktorou z nich je najviac spokojný, reagoval zväčša diplomaticky. Tvrdil, že ich má rád všetky rovnako a vraj každá z nich má podľa neho svoje osobité čaro a iné prednosti. Navyše sa tiež vyjadril, že ani v budúcnosti zrejme žiadnu potenciálnu odrodu favorizovať nebude, hoci cieľom väčšiny šľachtiteľov je vytvoriť zakaždým krajšiu ružu, než bola tá predošlá. Raz dokonca na otázku tohto typu odpovedal, že je to, ako keby sa rodiča spýtali, ktoré zo svojich detí miluje najviac. Sám netušil, prečo použil takéto prirovnanie. Veď práve on najlepšie vedel, že rodičovské puto nemusí byť zárukou lásky.

Jeho slová ale v tomto smere aj tak neboli úprimné. Stále totiž potajme dúfal, že čas jeho najväčšieho šľachtiteľského úspechu ešte len príde. Veril, že sa mu raz podarí vyšľachtiť kvet, ktorý nebude mať na svete obdobu. *Bude to jeho Opus magnum*. Alchymisti, o ktorých čítaval v starých zväzkoch z rozsiahlej rodinnej knižnice už kedysi veľmi dávno, sa pokúšali premeniť obyčajný kov na zlato. On túžil z niečoho neobyčajného urobiť niečo ešte neobyčajnejšie. Samozrejme, Baltazár bol moderný človek vedy. Kameň mudrcov v poňatí prekonaných učencov považoval za hlúposť. Veril však, že je možné dosiahnuť dokonalosť. Presne po tom túžil. Chcel stvoriť dokonalú ružu. Niečo veľkolepé, čo po ňom zostane, keď ho tu už viac nebude. Niečo, vďaka čomu si ho budú ostatní